

ΤΑΚΗΣ ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΚΥΠΡΟΣ 1950-1959 ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΛΥΤΡΩΤΙΣΜΟΥ

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Πως η βούληση του λαού για ελευθερία οδηγήθηκε στον ένοπλο αγώνα και απ' εκεί στις Συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου είναι μια δαιδαλώδης πορεία που συνδέεται άμεσα με τα συμβάντα και τις προσωπικότητες που ηγήθηκαν του αγώνα, τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο και τον Γεώργιο Γρίβα- Διγενή.

Τα σφάλματα σε ένα αγώνα είναι αναπόφευκτα. Κάποια ήταν ορατά έκτοτε και άλλα φάνηκαν αργότερα, παρακάμπτονται, όμως ή αποσιωπώνται, γιατί η μυθοποίηση των καταστάσεων όπως και η συμβολή των ηγετών δεν επιτρέπει την κριτική. Πολλοί είναι εκείνοι, και ιδιαίτερα η κατηγορία των πάσης λογής επιγόνων, που θέλουν την ιστορία αμετακίνητη, δογματικά διατυπωμένη και τους ηγέτες στο κέντρο του αιώνιου θαυμασμού. Όμως, ο άκριτος έπαινος του αγώνα και η άνευ ορίων και μέτρου μυθοποίηση των ηγετών εμπεριέχει ιδιοτελή ελατήρια, παγιδεύει τη σκέψη, εμποδίζει τη νέα γενιά να απελευθερωθεί από το παρελθόν και να ατενίσει το μέλλον με νέες ιδέες και νέες προσεγγίσεις.

Υπάρχουν πολλά που πρέπει να ερευνηθούν και να σχολιαστούν. Να υποστηριχθεί ότι αυτό μπορεί να γίνει αντικειμενικά, είναι εκτός πραγματικότητας. Μπορεί όμως να γίνει με καλή πίστη και διαλεκτικά. Άλλωστε προστίθενται συνεχώς νέα στοιχεία και πληροφορίες και κάθε εποχή βάζει τα δικά της ερωτήματα

Το συμπέρασμα της ιστορίας παραμένει:

Ότι μας κληροδοτήσαν οι αιώνες κατασπαταλήθηκε μέσα σε λίγα χρόνια. Δεν έλειψαν οι ηρωισμοί και οι αυτοθυσίες, όμως συνοδεύτηκαν από ορυμαγδό αμετροέπειας και απουσίας λογικής.

Τι έφταιξε και δεν παίρναμε τα μηνύματα της προαναγγελθείσης καταστροφής;

Ποια ήταν η Κύπρος που η γενιά του 1950-59 παρέλαβε όταν ξεκινούσε ο αγώνας και ποια Κύπρο παρέδωσε με τον τερματισμό του;

Αυτό είναι ερώτημα που με την πάροδο του χρόνου θα προβάλλει όλο και πιο έντονα.